

Хочеш заробляти гроші, ще навчаючись в університеті? Бери приклад з тих, хто давно це робить. На 6 сторінці історії активних і талановитих студентів Острозької академії, котрі поєднують навчання з найрізноманітнішими способами заробити гроші.

Живемо у гуртожитках по-новому
Ректорат університету запровадив у навчальному закладі ще одне нововведення. Відтепер студенти повинні будуть чергувати разом з вахтерами. **Читайте про це на 5 сторінці.**

Як уникнути звичок, що програмують бідність. Читайте про це, а також про Міжнародну психологічну конференцію на сторінці психолога.

Оголошено конкурс для всіх, хто цікавиться фотографією. Читайте на 2 сторінці.

З приходом весни всі згадують про найпрекрасніше у світі почуття. Для тих, хто вирішив пізнати всі глибини цього почуття, ми приготували невеличку інструкцію, а точніше путівник. Читайте на 4 сторінці.

В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ СТВОРИЛИ НАЦІОНАЛЬНИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ СОЮЗ

Голова Братства студентів Острозької академії Алла Дубровик підписує Меморандум про співпрацю на з'їзді лідерів органів студентського самоврядування

8-9 березня в Острозькій академії відбувся З'їзд лідерів органів студентського самоврядування України, у якому взяли участь студенти із майже 50 найвідоміших університетів Києва, Львова, Закарпаття, Дніпропетровська, Донбасу, Вінниці, Сум, Луганська та ін.

Потребу у створенні нової студентської організації Анатолій Ігнатович, співголова ініціативної групи, який представляє Національний університет «Львівська політехніка» пояснив тим, що ті студентські організації, які існують зараз не здатні захищати права студентів, чи то через відсутність ініціативи, чи то через підпорядкування певним вищим державним органам.

Продовження на 4 стор.

Весна вже прийшла до нас не лише за календарем. Нарешті повітря сповнилося цим ароматом нових надій та планів! Чудова пора року – мабуть, єдина, яка змушує нас відшукувати великий заряд емоцій, скидати зимове напруження та трансформуватися у нові образи. Все цвіте і ми разом з усім! Весна – це свято! І не лише в якомусь філософському плані. Адже у перший тиждень

день весни ми відзначаємо свято краси та жіноцтва, коли всі живуть під девізом: «Краса врятує світ!»

А тому у традиційному опитуванні взяли участь лише дівчата. Повний матриархат на першій шпальті, як представниця жіночої статі, цього разу гарантую! А «пліткуватимемо» ми по-доброму про вас – о сильна половина людства! Причин для цього декілька. По-перше, якимось інстинктивно в опитуванні перевага надавалася хлопцям. По-друге, хочу зробити сюрприз фотографу – нарешті, я питала лише дівчат, а по-третє – це реванш! Оскільки минулого року в лютому номері ми запитували хлопців про те, якою має бути сучасна дівчина. Чого ми тільки не наслухались – і феміністки, і кар'єристки! Але в кінцевому результаті так гарно було сказано про нашу душевність. А дівчата про сильну половину людства говорять лише романтично. Хочете якнайшвидше дізнатися, що наші студентки думають про те...

ЯКИМ ПОВИНЕН БУТИ ІДЕАЛЬНИЙ ХЛОПЕЦЬ?

Найкращий хлопець – це той, що приділяє постійно увагу дівчині і показує їй свою вірність. На мою думку, не важливо, на кого він схожий, які у нього зовнішні дані. Головне, щоб у будь-який момент він сприймав тебе позитивно!

Ірина Куц

Довіра і цінування думки – це головна умова досягнення статусу «найкращий хлопець». Особливих чудес і вчинків не очікую, адже вважаю, що навіть звичайні речі можуть зробити його достойним. Але від великої кількості троянд не відмовилась би.

Валентина Манько

Він повинен, перш за все, відповідати за свої вчинки. І робити час від часу подвиги та дива. Наприклад, раптово прийти до гуртожитку о сьомій годині ранку з повітряними кульками, пройшовши все місто.

Олена Розевик

Він повинен бути достойний дівчини, що поруч. І для цього йому зовсім не потрібно діставати зірок з неба!

Олена Мізернюк

Він обов'язково має бути вірним, чесним перед дівчиною і гідним її. Як кажуть, на кожного покупця свій товар.

Тетяна Родоман

Найкращий хлопець це той, що завжди залишається романтиком і вміє дивувати. Він може вразити дівчину, наприклад, привівши її в якесь особливе місце, що поєднує їх спільними спогадами.

Юлія Коробчук

ENERGIZER

НА ВАС ЧЕКАЄ ФОТО

Фотомистецтво в академії – напрочуд доречне, адже ніколи не можна передбачити, який же момент ейфорія студентства дозволить побачити і яка грань лишиться непоміченою. На все воля митця... І хто знає, що фотографі хочуть упіймати: чи то останні хвилини бакалаврату, чи перші знаменні кроки першокурсника, чи вважений поступ викладача, або просто подих вітру. І в кожного це виходить по-своєму гарно і захоплює.

Марно говорити, що фотографі – це особлива каста. Свого часу Мануель Альварез сказав, що головний інструмент фотографа – це його очі, а отже, всі ми – потенційні фотографі.

Кожен по-різному ставиться до фотографії. Для когось – це лише гарна картинка, але не власного виробництва, для іншого – це гарна роздільна здатність і редагування, для когось – гарна ілюстрація до реклами.

Напевне, з усіх можливостей, що сьогодні пропонують тексти під заголовками «Конкурс», фотоконкурси – найбільш демократичні та лояльні до творчої волі автора. Один з останніх, який проведеться незабаром, фотоконкурс для молоді з України, Росії та Швеції. З якої нагоди?

Улітку минає 300 років з того часу, коли шведський король Карл XII і його кароліни зазнали поразки від російського царя Петра Великого. Ця подія пізніше стала називатися битвою під Полтавою. Щоб відзначити цю подію, **ШВЕДСЬКИЙ ІНСТИТУТ ОРГАНІЗУЄ ФОТОКОНКУРС ДЛЯ МОЛОДІ З УКРАЇНИ, РОСІЇ ТА ШВЕЦІЇ**. Переможці будуть представлені на сайті

Детальніше про конкурс та вимоги можна дізнатися за адресою: <http://www.gurt.org.ua/news/competitions/1733/>

Катерина Талашук

АВІТАМІНОЗ НЕ СТРАШНИЙ

Щовесни у нас трапляються нібито безпричинні приступи сонливості, дратівливості, зниження фізичної та розумової активності. Все це авітаміноз.

Весняний авітаміноз – широко поширене явище, але мало хто вміє з ним боротися. Ми звикли терпіти такі дрібниці, як нежить та втома. Проте пора вже зрозуміти, що перші симптоми – це сигнал до дій.

Перші ознаки авітамінозу з'являються у січні, коли ми починаємо приходити до тьми після затяжних свят. Саме тоді варто починати вживати вітамінні комплекси. Можна збільшити кількість овочів та фруктів у своєму раціоні. На жаль, те, що продається у супермаркетах, не можна назвати природним продуктом. Можна споживати «натуральні вітаміни», але вони набагато дорожчі від штучних синтезованих аналогів.

Необхідно збільшити тривалість сну. Для тих, хто вважає сон марнуванням часу, скажу, що це єдиний спосіб надійно відновити сили. Більше часу проводьте на свіжому повітрі. Можна сходити в солярій, адже саме тепла та сонця нам так не вистачає.

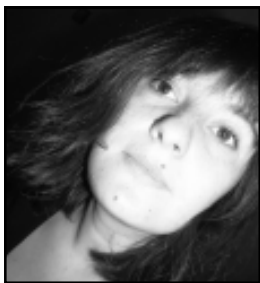
Лютий і березень – час дістати з холодильника заморожені ягоди, відкрити банки з варенням, споживати мед, горіхи

www.si.se наприкінці травня. Брати участь у конкурсі може молоді віком від 17 до 25 років, що проживає в Україні, Росії та Швеції.

Тематика конкурсу доволі широка і дозволяє безлімітно користуватися власною фантазією та творчими забаганками: «Якими ми є через 300 років?» або «Один день у моєму житті». Зануртесь у свій будень, своє близьке оточення, пошукайте серед друзів і родичів. Найкраще зображення часто знаходиться ближче, ніж вам здається. Нехай ваше фото розповідає про людей навколо вас, про те, якими ви їх бачите цього дня. У цій темі ви самі визначаєте межі. Поділіться своїм баченням навколишнього світу з іншими. Використовуйте свою фантазію, не бійтеся імпровізувати, спробуйте знайти у цій темі щось виняткове. Журі визначає п'ять призерів з України, Росії, а також Швеції. З кожної країни троє призерів виграють тижневу подорож до Швеції. Четвертий приз виграє цифрову дзеркальну фотокамеру, п'ятий – цифрову міні-камеру.

Троє призерів з України та відповідно з Росії виграють: тижневу подорож до Швеції. Призові фотографії сформують виставку, яка буде показана в Полтаві, Москві та Стокгольмі. Вимога – подавати на конкурс фотографії з високою роздільною здатністю. Фотографії будуть розміщені на сайті www.si.se після рішення журі.

Пам'ятайте про дедлайн, адже роботи приймаються до 30 квітня 2009 року.

ПРО ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ ТА ПОДАРУНКИ...

Весна прийшла і почала задекларувати свої права у наших думках. Навіть вкрай прагматичні люди, які не дозволяють собі прояву сентиментальності, підкуповуються на весняні хитроці. Тому головний девіз цієї весни: «Для всіх і всюди!» А щоб усвідомити цю весняну всюдисущність, нам потрібне свято – свіже і яскраве. І не потрібно його вигадувати – воно ж історично зафіксоване і всенародне – День 8 березня! Ну ось – це один привід згадати про жіноцтво і про велику роль прекрасної половини людства. Адже весна – це єдина «законна» пора року, яку порівнюють з красою та жінками. А це свято передбачає наявність подарунків. Тільки ставляться до подарунків обидві половини людства по-різному. Пропоную вашій увазі роздуми однієї дівчини та діаметрально протилежні думки хлопця стосовно того, що потрібно і не потрібно дарувати у восьмий день весни.

ВОНА

Пункт 1. Квіти! Ну хіба так важко подарувати хоча б одну квіточку! Хоча ні – точно буде. Та й тому лише, що всі інші будуть ходити по місту з однією трояндою. Для загального вливання в ситуацію і створення вигляду святковості вони купують квіти, щоб не відрізнитися від натовпу інших. Де ж поділися часи романтизму? І де заблукав останній романтик?

Пункт 2. Коробка цукерок. Шоколадних. Люблю тебе, 8 березня – чимось ти схоже на День народження, адже лише в ці дні приносять цукерки в коробках, а не на вагу. А потім можна вирізати обгортку і повісити на стіну, щоб нагадувало про те, яким гарним було свято.

Пункт 3. Волохатий м'який ведмедик. Десятий за рахунком той, що залишився не подарованим ще з Дня закоханих з певних трагічно-душевних причин. Без коментарів.

Пункт 4. Парфуми. Беремо, посміхаємося, а потім даруємо комусь зі своїх родичів, яким вони сподобались.

Пункт 5. Інші непотрібні речі – спінінги з набором гачків, зимові шкарпетки, рамки для фото...

ВІН

Пункт 1. Змушений купити одну троянду, щоб відповідати статусу романтика. Головне не стояти довго на зупинці біля РАГСу, бо всі знайомі побачать.

Пункт 2. Добре, дайте мені тоді пляшечку тих парфумів. Добре вже, флакончик, я не розуміюсь на цьому. Яких? А ви такий гарний продавець – давайте на ваш смак.

Пункт 3. Куплю коробку цукерок. Змушений шоколадних, бо карамельки в коробках не продають. Але буде чай, то теж спробую.

Пункт 4. Ведмедик. Миленький такий. От не пам'ятаю – я на попереднє свято дарував теж ведмедика чи то був все ж таки заєць? А, ні – на ньому писало «Teddy Bear!»

Пункт 5. Хм, мені треба новий спінінг... Куплю, але подарую дівчині – скажу, що будемо на природу ходити.

ПІСЛЯМОВА.

Мабуть, найкращий подарунок – це увага. А тому нам, дівчатам, зовсім не важливо насправді, що ви, хлопці, подаруєте – очікувану вже від вас річ, можливо, банальну, зовсім без натяку на оригінальність, але тон та інтонація, з яким ви даруватимете подарунок будуть найважливішими. І навіть якщо в долонях не буде нічого – одна ваша щира посмішка стане найкращим подарунком! Тому не сприймайте все серйозно, це лише маленький жарт). Адже навесні так хочеться сміху і трішки тепла!

Олена Момоток

Н.А.

СВЯТО ВЕЛИЧІ, КРАСИ І РОЗКОШІ В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ

«З нагоди великих свят давні слов'яни сходились на ігрища, танки та пісні, - оповідає літописець про давні народні забави, - Для таких розваг відводились спеціально витопані майдани. Танки йшли під музику. Сопілки, бубни, гуслі були основними музичними інструментами.» Танки та ігрища згодом змінили бали, які були дуже поширеними серед аристократії. На балах люди не лише танцювали. Це був один зі способів виходу у світ, спілкування, зустрічей з друзями чи знайомими. Тут же, на балу, можна було знайти своє кохання. Тому в Острозькій академії до Дня святого Валентина за ініціативи факультету романо-германських мов відбувся справжній бал. Та й не дивно, що острозьке студентство розважається саме на балах, адже університет славиться тим, що відроджує з небуття найкращі традиції минулого.

Отже, 12 лютого, близько шостої години вечора, незважаючи на дощ,

Учасники зразкового ансамблю сучасного танцю «Ритм»

який дарував їм свої композиції.

Патетика слів, щирі почуття, мрійливі погляди, грація, музика... все було схоже на казку... Лише вальсу, і тільки йому, дано право володіти таємницями вічних почуттів, вічної молодості, вічної надії...

Серед запрошених гостей на академічному балу були присутні викладачі різних факультетів, зокрема Олена Тишко, яка координувала організацію балу, заступник декана міжнародних відносин Оксана Костюк, викладач кафедри документознавства та інформаційної діяльності Олена Шершньова, завідувач кафедри міжнародної мовної комунікації Галина Крячинська, декан факультету романо-германських мов Світлана Новоселецька, а також професор з Канади Валерій Полковський. За словами Валерія Полікарповича, він вкотре пересвідчився, що студенти Острозької академії, окрім як навчатися, вміють ще й гарно та культурно розважатися. Як зазначила декан факультету романо-германських мов Світлана Новоселецька: «Вечір розкоші пройшов на досить високому рівні. Єдине, що врахують організатори на майбутнє – це кількість осіб, адже танцювати було тіснувато. Але загалом дійство справило надзвичайне враження».

Артем Жуків, студент спеціальності «історія»:

- Добре, що у студентів нашої академії є можливість відвідувати такі заходи, бо це сприяє міжособистісним контактам з важливими для нас особами через долучення до традицій європейського дворянства, які розуміли важливість таких okazji ще боо років тому, та, просто, насолодитись неперевершеною музикою у виконанні камерного оркестру...

Даша Шваря, керівник Культурно-мистецького центру:

- Традиція проведення віденського балу в Острозькій академії щоразу виправдовує себе як захід, що демонструє вміння спудеїв університету відпочивати по-справжньому, зі смаком та вишуканістю. Тут сту-

денти та працівники академії мають можливість оцінити мистецтво класичної музики та танцю, відчутти аристократичну атмосферу балу. Приємно спостерігати за тим, як на балу оживають традиції вишуканих манер, яким пари спеціально навчалися впродовж декількох днів підготовки до вечора. Звичайно, світ змінюється, тож повністю втілити ідею класичного балу фактично неможливо, але тим більше цікаво виглядає її поєднання із сучасними віяннями. Наприклад, досить цікавим було розмаїття костюмів – нібито, вечірніх, але водночас – як з різних епох (навіть студентів різних курсів можна було «вирахувати» за обранням вбранням). Іншою родзинкою було переплетення класичної музики у виконанні камерного оркестру Рівненської філармонії та програми, представленої колективами сучасного танцю та вокалістами. Словом, актовий зал Національного університету «Острозька академія» стала місцем перетину світів та епох, найкращі здобутки яких завжди популяризуються у нашій альма-матер.

Василь Сідлецький та Олена Костюк:

- Від балу ми просто у захваті! Море позитивних емоцій..., які перекрили основний недолік – нестачу місця, але, з іншого боку, цей невеличкий нюанс лише підживлював публіку. Жива музика, тобто оркестр, пишне вбрання учасників надавали цьому заходу справді «класичної» атмосфери балу.

Інна Васильчик, студентка спеціальності «фінанси і кредит»:

- На академічний бал завітала уже вдруге, оскільки саме це казкове аристократичне дійство дає мені можливість відчутти себе королевою, і водночас побути просто собою. Це ніби краплинка вічності у безбарвних студентських буднях. Галантні кавалери, витончені леді, вишукані манери, привітні посмішки, натхненні танці – усе це створює надзвичайно світлу, романтичну, чуттєву атмосферу. Ось у такому мереживі почуттів, польоті думок та емоцій хочеться розказати всьому світові, що ти щаслива. Й особливо приємно спостерігати, що навколо тебе також щасливі люди, як, наприклад, Ігор Дорош та Наталя Ткаченко. Саме ця пара, на мій погляд, випромінювала якесь чарівне сяйво, гармонію, велич, любов. Мабуть, колись, у минулому житті, я частенько відвідувала подібні святкування О.

Сергій Бебко та Олена Андрюсова:

- Це було просто неймовірне, надзвичайно красиве та вишукане дійство! Таке запам'ятовується на все життя! Насолодитись атмосферою аристократизму нам допоміг прекрасний оркестр, його чарівна музика, а також дотримання гостями свята дрес-коду. Надзвичайно вразила велика кількість красивих показових номерів. На жаль, мало часу було для самих пар, щоб натанцюватися досхочу. З нетерпінням чекаємо наступного балу!

Анна Козаченко

ТРАДИЦІЇ ПРЕЗИДЕНТІВ: ЛЕОНІД КРАВЧУК ЗУСТРІВСЯ ЗІ СТУДЕНТАМИ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ

У Національному університеті «Острозька академія» вже сформувалася така традиція, що немає такого Президента України, який би не побував у стінах цього навчального закладу. У 2007 році тут презентував свої соціальні ініціативи чинний Президент Віктор Ющенко. Леонід Кучма відвідував академію кілька разів, останній – у вересні 2008 року, коли вручав студентам університету іменні стипендії.

10 лютого тут побував перший Президент незалежної України, Почесний академік Острозького академічного братства Леонід Кравчук, взявши участь у засіданні МГО «Рівненське земляцтво»

Після засідання Леонід Макарович зустрівся зі студентами та викладачами університету. «Я хочу привітати усіх, хто зібрався в цій залі, у стінах світоча нашої духовності, науки і культури. Мені надзвичайно приємно бути в Острозькій академії і відчутти подих історії поряд із сьогоднішнім. Я щасливий, що можу доторкнутися до цієї святині. Вражений мудрістю та величністю покоління і сучасників. Якщо народ має таку перлину, він нездоланий духовно», – сказав Леонід Кравчук. Під час зустрічі студенти мали можливість задати першому Президенту України питання, що стосувалися як історії нашої держави, так і сучасної суспільно-політичної ситуації. Як зазначив Леонід Кравчук, майбутнє України залежить від кожного з нас, перш за все, від українського молодого покоління.

За заслуги у творенні української незалежної держави, відродженні духовних надбань українського народу, розбудову національної освіти і науки, за вагомий внесок у відродження Національного університету «Острозька академія» ректор Острозької академії Ігор Пасічник нагородив Леоніда Кравчука найвищою відзнакою Національного університету «Острозька академія» – срібною медаллю «Князь Василь-Костянтин Острозький».

«Я причетний до відродження цього унікального навчального закладу – перлини освіти, науки і культури. Василя-Костянтина Острозького я вважаю одним із найвидатніших постатей української історії. Носити медаль імені цього князя, видатного мецената та громадсько-політичного діяча для мене надзвичайно велика честь», – зазначив Леонід Кравчук.

Матеріал з сайту Острозької академії

Господар та Господиня балу

до головного корпусу академії сходилися одягнені у розкішні сукні дівчата та елегантно-суворі у класичних костюмах хлопці. Всі йшли у гарно декоровану залу, де під музику професійного оркестру Рівненської обласної філармонії на справжньому танцювальному паркеті відбувалося святкове дійство. Господар та господиня балу, якими були Ольга Климчук та Костянтин запрошували всіх до танцю. П'яний аромат святитав у повітрі. Атмосфера величі панувала у приміщенні актовій залі. Під звуки віденського вальсу кружляли на паркеті понад вісімдесят пар запрошених гостей. Присутні на балу мали змогу і перепочити, споглядаючи виступи зразкового ансамблю сучасного танцю «Ритм»,

В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ СТВОРИЛИ НАЦІОНАЛЬНИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ СОЮЗ

Початок на стор. 1

Тому в умовах сьогоднішніх кризових явищ студентська молодь, та й зрештою, викладачі опинилися не в найкращому становищі. «Студенти реально потребують вирішення проблем студентських гуртожитків, бо ця ситуація надзвичайно критична – цього року не закладено ні копійки на ремонт і будівництво нових гуртожитків – живуть замість трьох по четверо-п'ятеро в кімнаті; питання стипендій – замість 530-ти гривень встановлених студенти або не повною мірою отримують, або починають штучно щось вигадувати – наприклад у Тернопільському національному економічному університеті студентів змушують приходити в деканат, писати заяву за про-

гул трьох пар і відмовлятися від стипендії за наступний місяць. А в деяких вишах платять 80 відсотків стипендії», – розповідає Анатолій Ігнатович.

Створення ефективної команди, яка здатна вирішити проблеми сучасного студентства будь-якого характеру, домогтися від влади поновлення студентських прав та забезпечити нормальне функціонування українських університетів – таку мету поставили перед собою активісти, котрі з'їхалися до Волинських Афін.

Під час заходу студентські лідери підписали Меморандум про співпрацю, скріпивши його обіцяркою на Острозькій Біблії. У цьому документі йдеться про прагнення органів студентського самоврядування вищих навчальних закладів

України поглиблювати співпрацю між студентами вищих навчальних закладів країни, посилити обмін інформацією, а також про наміри спільно та системно відстоювати законні інтереси студентів, курсантів та аспірантів, сприяти підвищенню ефективності фахової підготовки та посиленню студентських обмінів всередині країни.

Після цього відбулися перші установчі збори новоствореної організації, на яких студенти обговорили стратегію розвитку та напрямки діяльності майбутньої всеукраїнської організації, також обрали її президента, яким став аспірант Національного університету «Львівська політехніка» Анатолій Ігнатович.

«Ми прагнемо, щоб органи студентського самоврядування украї-

нських вишів мали такі ж права, як і в Національному університеті «Острозька академія», Національному університеті «Львівська політехніка», Національному технічному університеті України «Київський політехнічний інститут» тощо. Наш союз завжди відкритий до співпраці. І якщо інші навчальні заклади нашої країни виявлять бажання до нас приєднатися, то ми залюбки запропонуємо поставити свій підпис у нашому Меморандумі» – сказала Алла Дубровик.

На часі – реєстрація «Національного студентського союзу» в Міністерстві юстиції України та напрацювання відповідної нормативно-правової бази організації, яка за словами представників союзу, фактично вже розроблена.

Олексій Костюченко

ВЕСНЯНО-ЛІТНЯ РОЗКІШ-2009

Бажання виглядати модно та зважливо не полишає нас у жодну пору року, в будь-якій ситуації. Особливо ця життєво важлива потреба стає відчутною навесні. Адже, прокидаючись зранку, нам здається, що сьогодні трапиться щось надзвичайне. Пропонуємо вам деякі поради, за допомогою яких ви зможете якнайкраще підготуватися до зустрічі з дивом.

Моделі Паризького тижня моди виконані у таких кольорах:

- Смарагдово-зелений нагадує про лазурне узбережжя Корсики.

- Яскраво-жовтий (апелсиновий) символізує впевнену у собі, щасливу жінку.

- Червоний – колір одкровення сезону. Червоні аксесуари підкреслять природну чуттєвість та чарівність молодих панянок.

- Військовий зелений. Його м'якість та гармонійність у комбінації з білим створюють неперевершене поєднання для гарного відпочинку.

- Білий та чорний. Ці класичні кольори найкраще пасуватимуть до вишуканих вечірніх суконь, де елегантність та шарм є обов'язковими.

- Золото. Цей колір французькі дизайнери використали в основному для аксесуарів: взуття, ремені й сумки. Золоті аксесуари повинні бути не лише модно і добре виготовлені, але також відображати і доповнювати природну жіночу іскристість. Тому їх варто поєдну-

вати з перлами, сяючими кристалами.

- Кармазин. У поєднанні з кольором фуксії та яскраво-рожевим створює приголомшливий ефект, що не залишиться непоміченим. Фіолетовий вважається кольором життєрадісності та оригінальності. Він якнайкраще підходить для вираження особистого потенціалу.

- Коричневий. Своє місце на подіумі займає перш за все як колір аксесу-

арів.

- Світло-сірий. Вважається одним із

найвитонченіших кольорів. Тому поруч із чорним та білим знову в моді наступного року.

У фасонах одягу переважають легкі плаття з рюшами, розфарбовані барвистими квітами, білі сарафани, плаття із зав'язаною талією, вузькі чорні сукні (з великою кількістю намистин та пайєток), пишні спідниці (А-подібний силует) у поєднанні з вузькими тренчами. Наявність чіткі силуети, що підкреслюються з допомогою жакетів, блейзерів та довгих прямих штанів. Усе це щедро прикрашене яскравими шовковими поясами, великими браслетами та намистинами, яскравими окулярами та маленькими барвистими рукавичками. Плюс босоніжки з ризиковано високими платформами.

Ідеальним доповненням до будь-якого вбрання, звичайно ж, є сумочка. Наступного сезону звертайте увагу на сумки помірних розмірів з рухливим ременем та великою кількістю внутрішніх кишень. Колір може бути будь-який, хоча для вечірнього виходу пропонують чорний, металік, золотий або фіолетовий. Превага надається натуральним, високоякісним матеріалам, наприклад, шкірі пітона (буде стимулює заробляти підвищену стипендію...).

Стилісти та візажисти стверджують, що секрети макіяжу-2008 залишаються з нами і в 2009 році. З впевненістю малюйте лайнерами та підводками «стрілки», робіть широкі та насичені брови. Рожева та бежева помади повинні осісти у вашій косметичці. До цих відтінків додайте ще й оранжевий, а для особливих випадків – червоний.

Новий рік не приймає педантичності. Тому романтичний хаос та ненавмисно розтріпана зачіска – саме те,

що вам потрібно. Щоб надати елегантності високій зачісці чи додати

гламуру розпущеному волоссю, зробіть класичний прямий проділ. Навіть якщо це гладкий хвіст, як у «Versace», хвилясте злегка розтріпане волосся, як у «GAP», чи нижній пучок на потилиці, як у «Calvin Klein», – проділ додасть необхідного шарму. Якщо вам не личить прямий проділ, змістіть його вправо чи вліво. Ефект пом'якшиться, але все одно буде у межах бренду.

І пам'ятайте Франка: «Більш, ніж меч, і огонь, і стріла, і коса, небезпечно оружжя – жіноча краса».

Олена Момоток

10 ІСТОРІЙ КОХАННЯ

У житті кожного з нас трапляються моменти, коли хочеться говорити про своє кохання без упину. А комусь, можливо, співати. Отак і я вирішила дещо написати.

Кохання дедалі частіше перетворюється на знання апіорі, про яке так багато говорять, і так мало тих, хто його бачив. Думаю, це зовсім не означає, що його нема. Просто інколи за голосними криками враженого чи ображеного его ми не чуємо нічого і нікого навколо. Гострі приступи егоїзму та себелюбства не да-

ють змоги переступити межу. Напевно, зізнатися собі, що нікого не кохаєш (як би пафосно не звучали ці слова), є набагато складніше, ніж примиритися з тим, що тебе ніхто не кохає.

Хочу застерегти тих, хто прагне цього «безмежного» щастя: кохання – це не комп'ютерна програма, що працює за створеним алгоритмом з метою найбільшої ефективності. Ця субстанція така ж примарна, як історії про привидів (її теж можна пояснити за допомогою фізико-хімічних процесів). Окрім цього до-

ведеться йти на компроміс з власним «я так хочу». Бо ж відомо, що кохання та самопожертва ходять парою...

Для тих же, хто все-таки вирішив пізнати всі глибини цього почуття, хочу надати таку собі інструкцію. Пропоную вашій увазі список книг про кохання у його найідеальнішому прояві:

1. Януш Леон Вишневський «Самотність в мережі»;
2. Василь Симоненко «Вино з троянд»;
3. Вільям Шекспір «Ромео та

Джульєтта»;

4. Еріх Марія Ремарк «Жити в позику»;

5. Стефан Цвейг «Лист незнайомки»;

6. Микола Толстой «Анна Кареніна»;

7. Шарлотта Бронте «Джейн Ейр»;

8. Іван Франко «Зів'яле листя»;

9. Рєшард Нурі Гюнтекін «Співо-ча пташка. Чаликушу»;

10. Віталій Петльованій «Дівчина з передмістя».

Олена Момоток

ЖИВЕМО У ГУРТОЖИТКАХ ПО-НОВОМУ

Ректорат університету запровадив у навчальному закладі ще одне нововведення. Правда, воно стосується тільки тих, хто проживає у гуртожитках. Відтепер студенти повинні будуть чергувати разом з вахтерами. Згідно з указом мешканці гуртожитку чергуватимуть щоденно від 17.00 до 23.00. Графіки чергування складатимуть старости гуртожитку. Не припиняйтеся «почесна місія» у вихідні, святкові дні та канікули. Її виконуватимуть ті, хто залишатиметься у гуртожитку. Отже, якщо на тижні самопідготовки ви залишилися щоб повчитися, то про навчання можете забути, бо частота ваших чергувань зростає пропорційно зменшенню кількості жителів гуртожитку. Про тих, хто працює в академії під час літніх канікул взагалі можна не згадувати. Отже, студенти зобов'язані:

- приймати чергування у вахтерів о 17.00;
- робити відповідні записи у журналі передачі змін;
- повідомляти про порушення правил проживання у гуртожитку;
- слідкувати за дотриманням протипожежної безпеки;
- вимагати у відвідувачів гуртожитку документ, що засвідчує особу.

Для порівняння ректорат пропонує вашій увазі інформацію про те, яким є життя вієнських студентів.

СТУДЕНТСЬКИЙ ВІДЕНЬ

Австрійські студенти мають право працювати не більше 12 годин на тиждень, щоб робота не перешкоджала навчанню

Перед студентами, що навчаються у Відні, щодня постає дуже багато проблем. Навіть якщо йдеться про корінних віденців, адже після 18 років молоді люди тут вступають на шлях особистого життя. Так, вони мають право на безплатне навчання у державних закладах, але у всьому іншому забезпечують себе самі. Якщо працюєш три-чотири рази на тиждень по сім годин, можна заробити понад тисячу євро на місяць. На проживання студентів потрібно близько 700 євро на місяць. З них третину вони витрачають на оплату житла, трохи менше – на харчування, треба також подбати про проїзд (близько 100 євро) та залишити щось на кишенькові витрати. Більшість студентів живе в гуртожитках. За це доводиться платити від

200 євро за кімнату на двох. У ній є санвузол та кухня зі спільним холодильником. До речі, навіть якщо холодильник користується мешканці чотирикімнатного номеру, непорозуміння не буває. Чужого тут ніхто не візьме. Харчується молодь у їдальнях при університеті – комплексний обід обходиться щонайменше у шість євро.

У кожному гуртожитку обладнано комп'ютерні кімнати з під'єднанням до Інтернету. А також у розпорядженні студентів пральня. Щоб користуватися пральнею, потрібні жетони (кошують близько двох євро).

Цікаво, що в багатьох гуртожитках є відпочинкові кімнати. Так от, молоді люди нерідко навіть складають

Лариса Павлик

Експрес, № 34 (4475), 7-8 березня 2009 року

БОГУСЛАВЕЦЬ Леся (справжнє прізвище та ім'я – Ткач Олександра Дмитрівна) – українська письменниця і журналістка, народилася 28 червня 1931 року у м. Зіньків на Полтавщині в сім'ї письменника Д. В. Нитченка.

У дитинстві Леся Богуславець жила і навчалася в Харкові. У 1943 році разом з батьками емігрувала на Захід. У повоєнні роки навчалася в українській гімназії у м. Новий Ульм у Західній Німеччині. З 1949 року Леся Богуславець проживає в Австралії. Там вона спершу працювала на фабриці і в шпиталі, завершила середню освіту. Від 1978 року працює в українському відділі Мельбурнського радіомовлення (тепер очолює його). З літературними творами почала виступати в пресі у 1976 році. Видала гумористичні та сатиричні книги «Який Сава, така й слава» (Мельбурн, 1979) і «Моя австралійська кума» (Дніпропетровськ, 1991).

Поїздки до колишнього СРСР та в Україну спричинили до написання художніх нарисів «На прощу до рідної землі» (Мельбурн, 1984) та «Від Находки до Чернівців» (Мельбурн, 1988). Полтавщину відвідувала у 1991, 1995, 1998 рр. З 1996 – член Спілки письменників України.

Також належить до Об'єднання українських письменників у діаспорі «Слово» та літературно-мистецького клубу ім. В. Симоненка в Мельбурні.

ЛЮДИНА РІШАЄ, А БОГ ВИРІШАЄ

Я сиділа у залі, дивилась на людей, які ходили, лежали та робили різні справи. Всих їх можна поділити на дві групи. Молодші чоловіки, попали в аварію, а решта, старші віком обох статей, мали небережність зламати стегно, ногу, руку, чи й все разом. А ось ходять «інопланетянини». Я так його охрестила, бо виглядає, наче прилетів із другої планети. На грудях і голові в нього риптовання і залізяки стирчать у всі боки. Виявляється в нього зламана шия. Їхав він мотоциклом... раптом мотоцикл, якимсь чином, опинився на даху чужого авта, а він полетів в інший бік. Я запитую в нього: «Як ви можете спати?». Він бідолаха зітхає і каже: «Тяжко!» А медсестра додає: «Людина до всього звикає». Є ще одна група: ім поставили залізні коліна. Моїй сусідці пл. палаті, від 1981 року вставили це уже шостий раз. За два тижні я швидко з усіма знайомилась. Всі ми вітаємось, як старі знайомі, жартуємо, розповідаємо кожен про свої «випадки». Всі ми «дружзя про нещастю». Без гумору тут не обійдеться. В кожного своя біда. Ось зліва, жіночка вийшла з кіно, стала на дорогу і впала. Поламала руку й стегно. А зправа старенька поїхала на відпустку до Аделаїди. Побула дві години і зайшла до їдальні обідати. Ос-

тупилась, упала й зламала кульшу. Інша розповідає просто, немов фантастику. Зайшла до кофейки. Все там нове, щойно, реставроване. На скляних дверях було написано «відчиняйте», вона наївничка, повірила і відчинила. Впала на неї двері, посипалось шклом.

«А тобі мамо пощастило, ти зламала лише ногу!», каже дочка, яка прийшла зі мною на вправи до реабілітаційної зали. А з нею згоджуюсь, а про себе думаю, поменше б такого щастя... В цій кімнаті багато приладів: різні сходи, велосипед і доріжка, які їдуть на місці, на стелі решітки, під якими ліжка. На решітку закладають пас, чіпляють його до ноги і рухають. А ще ж є різні ваги. Всього не перелічиш... Одна старенька вже тут три місяці. Везла знайому в лікарню і попала в аварію. (я певна, що наїхав якийсь чоловік, бо жінки їдуть обережніші). Живе вона в невеличкім селищі 150 км. за Мельбурном. Там всі оден одного знають, то ж не дивно, що отримала 100 (!) листівок з найкращими побажаннями. Я згадую свої різдвяно-новорічні листівки... усі їхні побажання і думаю, може й вони допомогли... Адаже голова ціла. Одного разу до нас привозять хлопчину, йому років 16-17. Він сидить, його очі зачинені і не ворухить-

ся. На голові шкіряний шолом, зламана рука. Бідний батько торкає його щочку, вуха, гладить по голові. Фізробітниця ворухає його пальці, просять відкрити очі. Не реагує, лиш час від часу ворухить губами. Я запитую в робітницю, що з ним сталося. Підхмелений, виявляється, їхав автом, поліція зупиняла перевірити, він кинувся тікати... Тріснутий череп, пошкоджений мозок, стан ще не відомий... Я не можу втриматись і ридаю. Відвертаюся, щоб не бачили. Діти, діти, малі спати не дають, а великі, часом, жисть не дають. Через тиждень запитую долю хлопця. Він у іншим будинку в неврологічній відділі, починає ходити...

Згадую, як ще недавно, моя семирічна внучка, стрибаючи по хаті, процьвіричала: «Бабусю, а ти так можеш?». Я стрибнула двічі і це було більш, ніж досить. А зараз нічого, стрибаю з рамою по всій залі, незгірше кенгуру. І проказую собі, за дурною головою нема ногам спокою. Біда, як кажуть, заставить коржі з маком їсти. Хоч правда, якщо подумати, чим погані коржі та ще з маком. Або ще є приказка: «Та це дешевше грибів!» А в Австралії, якраз, гриби дорогі. Часи міняються... Пострибавши і зробивши всі вправи по 30 кожної, згадую, як тут опинилася. Був соняшний ранок, СЬОМОГО січня. Скільки планів було на той день! Як і кожного Різдва ми збираємось всією родиною. Цього святкуємо у старшого сина. Побігла на город і зібрала огірочки. Вся городина цього року дорожчає, а тому перерила, як кріт все подвір'я й засадила зелениною: «всякої тварі по парі». Зелень мав бути гарячий. Однесла огірки і вирішила полить огудину. Поспішила, поскоковзулась на мокрій траві, нога підвернулася, тріснула і я опинилась на землі. Минуло року на цьому самому ж місці звернула собі ногу. Шкандибала тоді місяців два. Не навчило... Що ж робити? Гукати на поміч даремно. Збоку косять траву, деркотить на всю вулицю, чоловік недочуває, лежу далеко внизу. Кажуть, на Бога надійся, та й сам не плошай. Я надіюсь на Нього і починаю повзти до хати. Спершу по траві, тоді по сходах, далі тераса, задні двері відкрила за третім разом. Забираю зібрані огірки, (вони ж забудуть, а то ж моя тяжка праця. Двері теж беру на засув), гукую, ніхто не чує. Мій коханий саме по телефону з України слухає привітання з нагоди його дня народження, а дочка під душем. Знову лізу по коридорі і сходах.

А все ж мені повезло. У лікарні куди привезли було завізно. Кажуть чекати на операцію прийдеється декілька днів, їдьте до іншої. Повезли.

Другого дня була операція: вставили пластинку і прикрутили її до кісток сьома гайками. Так що я тепер, майже, «залізна леді». Другого дня вже з рамою давала собі раду. Навіть купалась. Що було найтяжче, краще не згадувати. Ця лікарня мені знайома. Місяць тому я два тижні відвідувала свого благовірного, коли він мав операцію. А тимчасом, милий виявляється, за мною засумував, бо через тиждень і його привезли сюди (після оперативне запалення легенів). Тільки він на сьомому поверсі, а я на другому. От чоловіча натура, завжди хочуть вищими бути від жінок. І діткам зручно нас відвідувати, бо всі разом. Як приїздить, везуть мене до нього, або навпаки. Коли знайомі мене запитують, як почувуюся, намагаюся бадьоритись і заявляю: «Як на дачі. Дивлюсь цілий день телевизор (і вночі), набридло, читаю книжки, їжу приносять до ліжка. А між тим, двічі на день по годині, йду тренуватись на олімпійські ігри. Правда моя сваха, яка не так давно приїхала з України, не дуже мені вірить. Каже, що вона як побуде на своїй дачі, то додому ледве ноги тягне. Ну звичайно, в неї ж там «і ставок і млинки і вишневий садок» та й городу немало.

Незабаром час їхати додому. Надворі велика спека. Дома син приносить мій улюблений журнал «Березиль» і газети: «Літературну Україну» і «Сільські Вісті». З першої газети довідуюсь всі літ. і мистецькі новини, а з другої правду про життя. Про те, як намовили чоловіка віддати діток в сиротинець, а потім підлі продали їх закордон. Як можна не боятись такого гріха! Скільки про все писалося! Звертались до президента. Обіцяв розібратись... Казав пан кожух дам, та й слово його тепле... Пишуть, як страждає село, як його обкрадають «нові капіталісти» і забирають у селян землю. Про «чесних» суддів, прокурорів і міліцію. Яка криза фінансова й політична. Беру свіже число, читаю і очам своїм не вірю. Нарешті запрацювала Верховна Рада! Навіть кілька законів прийняли. Але той, що його подано екстрено прийняти без зволікань, відкинули! Просто скандал, це ж «ПРО ЗАХИСТ КАЖАНІВ У ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ»!!! Бідні нещасні (смердючі) кажани... Нема Айболіта, щоб їх рятував. Отаке горе. Щоб заспокоїтись я беру книжку, подаровану щойно автором, і читаю. Надворі вже 45 С., а вся, помаленьку, «розтаю», але за поєм читаю книжку «Марія Башкірцева» чудового письменника Михайла Слабошпицького! Не помічаю спеку, болю, навіть про кажанів забуваю...

Леся Богуславець

4 лютого, 2009 р. Донкастер.

Як заробити навчаючись?

Ти не один задумувався над цим запитанням: де заробити грошенят, бо стипендії, якою б великою вона не була (а такого ніколи й не буває), завжди не вистачає. Адже хочеться і поїсти добре (хоч зрідка купувати фрукти й шоколад), і зодягнутися гарно (прийшла весна – пора причепуритись), і музику улюблену на плеєрі послухати, і книги хороші купувати, і... та ще багато «і», які вимагають одного – валюти. Особливо це актуально сьогодні, коли у завтрашньому дні не впевнений, тому й економити на всьому, на чому тільки можна.

Але тоді виникало й друге запитання: де знайти роботу в цьому... невеличкому Острозі, де й без тебе безробітних вистачає. Усі ласі шматочки, як продавець булочок чи канцелярських знарядь, вже розібрані. Крім того, на неповний робочий день не дуже й хочуть брати. Звісно, можна піти на інплан і знайти роботу десь у Рівному, але тоді втрачаєш у навчанні й спілкуванні з одногрупниками (якщо це, звичайно, для тебе важливо). І ти опускаєш руки і відсовуєш свої мрії про фотоапарат чи Великий тлумачний словник на задній план під назвою «Далеке майбутнє, коли я вже зароблятиму достатньо грошей».

Та є все ж люди, які руки не опустили, і стукали-грюкали доти, доки їм не відчинилися двері під назвою «Додатковий заробіток». І ви не повірите: вони навчаються поряд з вами «НА ДЕРЖАВНОМУ»!!!

РОБОТА «РОДОМ З ДИТИНСТВА»

Вау! Ризиковано, Льоша! За це платять, але ви б наважились?

Коли ми були маленькими, всі мріяли стати кимось. У нас були величезні плани і сміливі мрії. У нас були пристрасні захоплення певним видом спорту, гуртком чи школою мистецтв. Деякі з нас живуть цим захопленням і досі.

Коли Олексій ходив у третій клас, тато подарував йому велосипед. Він був не таким, як у всіх. Неодноразово Олексій збирав і розбирав його, і все це призвело до того, що в дев'ятому класі серйозно почав займатись велотріалом (вид велосипедного спорту, пов'язаний з різними трюками на велосипеді; так, це ці спортсмени їздять без сидел). Тепер Олексій належить до складу команди з велотріалу «X-clap», бере участь у змаганнях і виступає за гроші на різних святкуваннях. Також він є представником однієї фірми з виготовлення запчастин для велосипедів і займається доставкою цих деталей на замовлення клієнтів, як професіоналів, так і любителів. Різниця між закупівельною ціною і роздрібною становить його прибуток. Також Олексій (скільки можна, о багатофункціональний Олексію?) займається збіркою велосипедів.

Труднощі в роботі полягають у тому, що прибуток залежить від сезону, - ділиться особливостями роботи студент. - Скажімо, на літо зростає кількість клієнтів, адже змінюються і погодні умови, і часу в людей трохи більше. На зиму – навпаки.

Але й таку проблему зниження заробітку Льоша вирішив: він ще й (та скільки ж можна?!), карате в ліцеї викладає, звісно, не за дарма. Взагалі ж своє майбутнє хлопець не проти по-

в'язати саме з велосипедами – любов'ю з дитинства.

Додаткова інформація: Навчанню, за його словами, підрізок «трохи заважає, тому що це цікавить мене більше, ніж навчання, хоча розумію, що отримати диплом зараз важливіше». Максимально за весь час роботи Льоша заробив 500 грн. за одну поставку, мінімально – 30 грн. Стипендію власними стараннями отримує.

СЛУЖИ МИСТЕЦТВУ І ВОЗДАЄТЬСЯ ТОБІ СТОРИЦЕЮ

Він – пластичний. Він – симпатичний. Він – «економічний» (тобто економіст). До вашої уваги людина, яка підкорила острозьку сцену при КМЦ, мрія дівчат і серйозний конкурент хлопцям – пан Руслан. Так, це він викладає балетні танці, якими почав займатись ще з 7-го класу. У нього почало виходити (я думаю! Ви бачили цього божественного танцюриста на сцені? Ви танцювали з ним у парі? Якщо ні – обов'язково подивіться, спробуйте) і незабаром як

член танцювального колективу «Грейс» міста Володимир-Волинський бере участь у багатьох конкурсах, у тому числі й всеукраїнських. Роки наполегливих тренувань та репетицій не пройшли дарма і його взяла викладача танці, коли він вступив до «Острозької академії» (теж не одразу, адже тоді гурток вже вела студентка з релігійності Руслана спершу виступав з нею на різноманітних концертах та допомагав у проведенні занять).

Руслан не думає, що в майбутньому зароблятиме як танцюрист. За його словами, це швидше хобі, ніж майбутня професія. На запитання, чи не заважає робота навчанню, він відповів: Ні. Людина повинна правильно організувати свій час, щоб на все його вистачало.

Додаткова інформація: Середній заробіток в день – 24 грн., половина від заробленого йде на розвиток КМЦ. Оскільки пріоритетом ставити навчання, має стипендію.

КОМП'ЮТЕРЩИКИ РУЛЯТЬ!

Все більш популярними і прибутковими стають професії, пов'язані з комп'ютерами та Інтернетом, адже це можливість заробити непогані гроші, не виходячи з дому. Зовні тендітна і юна дівчина Аня (словом, по ній не скажеш, що вона – майбутня «крута хакерша») вже не перший рік займається ремонтом комп'ютерів: як усуненням неполадок в операційних системах, так і налагодженням самого, як прийнято говорити у сфері комп'ютерщиків, «заліза», тобто обладнання. За її словами, те, що багато вільного часу вона проводить за мон-

ітором, навіть переважно більшість книжок звідти читає, ніяк не впливає на її здоров'я: ані на зорові властивості (ніяких відхилень у неї в цьому плані, слава Богу, немає), ані на рівень втомилюваності, бо, як і Руслан, Аня впевнена, що розумна людина вмє розпорядитися своїм часом.

Заробіток і можливість самоосвіти у сфері, яка мені подобається, – головне в моїй роботі, – запевняє дівчина.

Окрім того, Аня готує не замовлення рефератів і курсових – ще один додатковий дохід і взагалі вона – просто молодчинка, бо майже на сто відсотків сама себе забезпечує, не сидючи на шиї у батьків. У Ані є ще одне чудове захоплення, про яке я розповім нижче...

Додаткова інформація: Зароблені гроші студентка витрачає на мандрівки та проживання. Якщо вам потрібно встановити операційну систему, то це буде коштувати близько 70 грн. Аня добре вчиться, бере активну участь у житті свого факультету (співає і грає на гітарі) та отримує стипендію.

Свою роботу ще один крутий комп'ютерщик Дмитро знайшов за підказкою знайомих студентів (тому побільше спілкуйтеся, народ). Він займається оцінкою роботи пошукових систем для швейцької компанії. Ця робота вигідна тим, що має вільний графік, тобто Дмитро може приділити багато часу навчанню, що є для нього пріоритетом. І хоча, за словами хлопця, робота ця – тимчасова, проте сприяє розвитку загальної ерудиції: заходиш на різноманітні сайти, де часто натрапляєш на цікаву інформацію.

Я працюю не так за гроші, які, однак, дуже важливі, як для впевненості в собі. Почавши підробляти, відчуваю себе більш незалежним та самостійним, – стверджує Дмитро.

Додаткова інформація: Загалом Дмитро заробляє в місяць 150 євро і, завдяки серйозному підходу до навчання, отримує стипендію.

НЕ BABYSITTER, А РЕПЕТИТОР АБО РОБОТА З ДІТЬМИ

А знаєте, чому класно навчатися на філології? (Класно, хоча не заперечую, що важко). Та тому, що, навчаючись, ти в будь-який момент можеш почати підробляти репетитором, за умови, що достатньо добре знаєш свій предмет. Правда, для цього треба й деякі нефілологічні здібності, наприклад, вміння працювати з дітьми і цікаво проводити репетиторські години. Саме цим із з досить-таки вже великим (приблизно 8 років) стажем займається Елла. Хоча не всі її клієнти – діти, одному, наприклад, 26 років і знання мови потрібні йому для роботи. Елла навчає французької і англійської мови і дуже часто я бачу, якою втомленою і як пізно вона повертається з годин репетиторства. Проте ця робота їй подобається.

– З дітьми весело, – розповідає вона. – Головне ентузіазм у роботі і відповідне налаштування на позитив, тому що позитив – те, що бореться із втомою.

Елла – профі своєї справи. Вона використовує такі нетрадиційні методи, як, наприклад, ігри, щоб розвивати обидві півкулі мозку дитини. У неї вистачає часу і на особисте життя, і на навчання. Елла також майже повністю себе забезпечує у фінансовому плані.

Додаткова інформація: Максимальна кількість репетиторських годин, яка була в неї на день – 6 (це дуже багато, якщо врахувати, що перед тим вона відсиділа ще й пари). Сьогодні репетитору платять 15-25 грн. за робочу годину. Елла вчиться на стипендію і ...користується великим авторитетом та любов'ю своїх учнів (Одного разу одна дитина подарувала їй з вдячності серезжки, і я чомусь думаю, що подарунки вона отримує стабільно:)

ЗАДОВОЛЕННЯ – ТЕЖ ПЛАТА

Всі знають, що в академії навчається величезна кількість творчих людей. Одні танцюють, другі пишуть, треті співають, а Віола плетє фенечки. Ніхто цьому їй не вчив, а посиділа дівчина в Інтернеті, пошукала і вирішила зайнятися плетінням. Для браслетів і хайратників (плетені шнурочки, які носили на голові спочатку індіанці, а потім хіпі) Віола використовує нитки «Моліне» та «Ірис», а та-

Таку красу Віола робить власними руками

кож плетє з бісеру. Головними її клієнтами є друзі та просто знайомі, яким вона, за своєю добротою душевною, не може відмовити.

Те, що мені дякують і носять мої прикраси, приносить мені найбільше задоволення, – зізнається Віола.

Займається цим дівчина, коли є натхнення і вільний час. Релаксує від самого процесу плетіння (я її розумію: сама заспокоююсь, коли вишиваю). На жаль, поки що Віола працює лише за «дякую» через низку причин. По-перше, вона тільки вчиться, хоча говорить, що чим далі, тим краще виходить, і тому вже треба подумувати про заробіток. По-друге, не може вона брати грошей з друзів. По-третє, а хто сказав, що естетичне задоволення, яке отримує Віола від того, що займається улюбленим заняттям, не є своєрідною платою за роботу?

Так, наприклад, Аня, про яку я вже писала вище, серйозно і поки що безплатно займається тим, що їй дуже подобається – перекладом японських фільмів та аніме. Правда, не озвучує, а складає субтитри. Іх, таких добровольців (у кращих традиціях волонтерства «Острозької академії»), є цілі групи. Вони роблять добру справу – дають можливість людям, що не знають японської, переглядати і РОЗУМІТИ японські фільми та анімацію. Аня навіть планує пов'язати з перекладом своє майбутнє, а вже після цього, якщо, не дай Боже, не вдасться – з комп'ютерами.

НАОСТАНОК

Якщо ви поки що не впевнені у своїх силах чи справді ніде не можете знайти підробітку, то чому б вам не почати з малого – відпрацювання добровільного внеску? Це може бути дуже цікаво, і, повірте, ваші батьки будуть раді, якщо ви зекономите їм чи собі 500 грн – зараз це теж неабиякі гроші. Пальто собі придбаєте!)

Психологія

ПЕРША МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ З КОГНІТИВНОЇ ПСИХОЛОГІЇ – В ОСТРОЗІ

Доктор психології Стокгольмського та Унсонського університетів Фредрік Джонсон

19 лютого у Національному університеті «Острозька академія» відбулася Міжнародна конференція з когнітивної психології. Це була перша спроба в Україні зібрати

фахівців, що працюють у цьому напрямку.

Відкрив конференцію дістался ректор Острозької академії доктор психологічних наук, професор Ігор Пасічник. Відкриття конференції повинно було відбуватися за участю, директора Інституту психології при Академії наук України академіка Максименка, проте він, на жаль, через вагомі причини не зміг бути присутнім на конференції.

Участь у конференції взяли доктор психології Стокгольмського та Унсонського університетів Фредрік Джонсон; доктор психологічних наук, професор, викладач кафедри загальної та соціальної психології Волинського національного університету ім. Лесі Українки Лариса Засекіна; кандидат психологічних наук, доцент, декан факультету політико-інформаційного менеджменту Національного університету «Острозька академія» Руслана Ка-

ламаж та інші корифеї сучасної психологічної науки.

Також серед учасників конференції були й дві студентки IV курсу Національного університету «Острозька академія», які навчаються на спеціальності «психологія» – Анна Ковилкова та Вікторія Степанчук. Саме ці студентки поглиблено працюють у галузі когнітивної психології та, за словами пана ректора, проходять практику в одному з вищезгаданих університетів Швеції під керівництвом Фредріка Джонсона.

Нагадаємо, що при кафедрі психолого-педагогічних дисциплін Національного університету «Острозька академія» функціонує лабораторія когнітивної психології, яка співпрацює з доктором Фредріком Джонсоном. Зокрема, на конференції було оголошено про об'єднання університетів Великої Волині, так званий консорціум, до якого входи-

тимуть Національний університет «Острозька академія», Волинський національний університет ім. Лесі Українки, Житомирський університет та Рівненський Державний гуманітарний університет. Ціллю такого об'єднання є можливість проведення глобальних досліджень на психологічній ниві. До прикладу, закордоном консорціуми університетів не є новиною, вони постійно тісно співпрацюють між собою.

По закінченню конференції на її учасників та всіх бажаних чекала театральна постановка вистави «І все-таки я тебе зраджу...» (режисер-постановщик Галина Гандзілевська). І тут не обійшлося без психології, адже, по-перше, вистава базувалася на елементах психодрами, а по-друге, актори, які грали у виставі – студенти спеціальності «психологія» II курсу.

Юлія Муштук

10 ЗВИЧОК, ЩО ПРОГРАМУЮТЬ БІДНІСТЬ

Сьогоднішнє життя здається зовсім не таким, яким ми хотіли б його бачити, світ несправедливий, вранці-вранці, немає грошей, і взагалі одні лише неприємності, ще й криза в країні, ніякого ладу... Ледве не щодня прокидаєшся з цими думками... Але зупинись на хвилинку – це твоє життя і ти вирішуєш свій шлях, все в твоїх силах!

Пропоную вам психологічну цікавинку, яка, можливо, змінить ваше уявлення якщо не про світ, то принаймні про деякі речі в собі...

Давайте разом позбавляйтесь від стереотипів, хибних уявлень, думок та упереджень щодо можливостей людини щодо її власного життя.

Допоможуть нам в цьому 10 ознак, які характеризують людей, свідомість яких запрограмована на бідність.

1. Почуття жалю до себе. Налаштовані на бідність люди жаліють себе і вважають, що бути багатим їм не судилось долею. Хтось жаліє себе за те, що народилася жінкою (мовляв, у чоловіків більше можливостей), інші жаліють себе за повну фігуру (позаяк стрункі люди отримують кращі робочі місця), треті оплакують свій зріст, національність, колір шкіри, релігію предків, дехто жаліє себе за те, що досі не одружились, інші плачуть через обручку на безіменному пальці або через штамп про розлучення. Молоді вбачають джерело проблем в недосвідченості, не молоді – в своєму віці. Жаліти себе – прекрасний спосіб віднайти такий якір, який зупинить вас на шляху особистого розвитку і забезпечить вічну бідність. Жаліти себе – найкращий спосіб знайти низькооплачувану та ще й виснажливу роботу і отримати жалюгідне існування.

2. Жадібність. Постійні пошуки цінників з написом „Знижка” і магазинів з гаслом „Розпродаж”. Прагнення до тотальної економії в стилі героїв „Мертвих душ” – не винахід нашого часу і зовсім не ознака мудрості, а індикатор того, що ви підходите до вирішення дисбалансу доходів і витрат з невірною стороною. Заряджена на достаток людина завжди готова сплатити за речі реальну її вартість і щедро винагороджувати працю своїх помічників, бо знає всю цю ціну – і того ж чекає від інших.

3. Заняття ненависними справами. Ірина ненавидить мити посуд, та ніхто не хоче їй допомогти, а Іван терпіти не може гуляти з собакою, та лінується збудувати їй вольєр. Людмила зневажає роботу аудитора, та тільки так може сплатити за кредит, який взяла на купівлю ноутбука минулого літа. Усі ці люди готові до невдач і бідності – причиною тому є відчуття, які у них викликає необхідність робити неприємні справи. Рятуючись від звичок бідної людини, робіть не те, що потрібно, а те, що викликає найбільше задоволення, що найліпше вдається – у цій сфері ви доб'єтесь гарних результатів!

4. Вимір успіху грошима. Бідний впевнений, що тільки володіння певною сумою грошей принесе радість. Певна сума на рахунку в банку може дати йому можливість відчуття щастя завдяки дизайнерському одягу, красивому маєтку, подорожам, незалежності від чоловіка чи батьків. Та практика доводить, що щастя так і не приходять. Успішні люди вимірюють щастя в одиницях, більш значущих, ніж долари, гривні, рублі, а в чому саме – кожен вирішує для себе.

5. Трата більших грошей, ніж можна дозволити. Кредитні карти і усмі-

хнені працівники банків з радістю допоможуть вам опинитися в борговій ямі, особливо в періоди криз (договори кредитування ой як мало хто вивчає). Людина, яка не прагне стати успішною, не може збагнути різницю між корисним кредитом, взятим на розвиток власного бізнесу чи на підвищення власної конкурентоздатності (друга освіта, знайомства, нарощення духовної й тілесної потуги).

6. Вибір миттєвої вигоди. Бажання отримати все й відразу – одвічна властивість бідних людей. Вони не здатні збагнути, що влаштуваючись на посаду з середньою зарплатою в солідну компанію, можна через кілька років мати значно більше, ніж якщо звертати увагу тільки на те, скільки отримаєш через місяць. Підсвідомо готові до невдач студенти кажуть про те, що інститут лише забарає у них час, який можна було витратити на „забавання баристів”.

7. Бідкання. Життя тяжке? Просто жахливе? Всюди дискримінація, корупція, хамство, кримінал – вам, нормальної людині, немає дороги до успіху? З усім цим погодиться кожен потенційний невдаха. Вакцина від цієї звички – креативність. Знаходьте унікальні можливості боротися з вадами зовнішнього середовища, станьте переможцем із самого початку невигідної для вас ситуації!

8. Порівняння себе з іншими. Петя думає, що кращий за своїх однокурсників, бо єдиний закінчив восьмий клас на „відмінно”. Вася впевнений, що гірший за своїх друзів, бо єдиний не працює на літніх канікулах. А Олена ненавидить свою подружку, тому що у тієї більше прихильників. У всіх цих людей чудово розвинена восьма звичка невдахи –

прагнення порівнювати себе з іншими. Відчуваєте, на що себе програмуєте? Подумайте, чи потрібна вам ця звичка або можливо краще не допускати, щоб зовнішній світ захопив контроль над вашим внутрішнім?

9. Вимір багатства грошима. Багаті люди не лише розірвали зв'язок між щастям і грошовими знаками (позбувшись четвертої звички бідняків), а й перекреслили знак „=” між розміром рахунку і поняттям багатства. Справжнє багатство – це вміння заробляти гроші на порожньому місці, організувати новий бізнес: тоді вам не страшні ні податкові з генпрокурорами, ні пограбування чи викрадені кредитки. По-справжньому успішна людина не залежить від обсягу власного мішка із золотом. Про це знають всі успішні мільйонери.

10. Ізоляція від власної сім'ї. Невдахами є ті, хто віддаляється від власної сім'ї, пояснюючи це небажанням родини підтримати їх у скрутну хвилину, позичити грошей, зрозуміти, розділити переконання тощо. Вони не розуміють, що сім'я – прекрасне джерело внутрішньої підтримки, до якого можна звернутися, коли в решті сфер життя більше нічого не лишилося. Лише любов і віра близьких допоможе піднятися з колін, коли не лишається ніякої надії – і тоді досягається справжній успіх.

Тож побажаю вам успіхів і твердої віри у власні сили й приховані таланти, мій дорогий читачу, і пам'ятайте: ніколи не пізно розпочати жити так, як вам того хочеться, а вчитися все ж таки бажано на чужих помилках.

А ЯКЩО Я...

А якщо я – не прокинувся завтра...?

Чи запахне світанок кавою?
Чи залишиться ніч яскравою?
І тьмяними стануть ранки?

Чи вдихнеш ти самотність Всесвіту

І цей зоряний пил тривоги?
Як все далі лунатимуть кроки
І у тиші зникатимуть з легкістю...?

Чи готовий віч-на-віч зустрітися

З самотою під знаком вічності?
У пустельній країні неприязні
Назавжди... сам-один...лишитися?

Якщо я зістрибну у нікуди,
Завари філіжанку еспресо,
У думках я на мить воскресну,
Під шопенові вальси й етюди.

Засвіти чорну ніч зорею,
І назви моїм її іменем,
Я благаю, колись прости мене,
Що не стала навіки твоєю...

Драма спогадів
Вагон гоїдає спогади...
Мелодія коліс
вистукує секундами
на монотонний біс.
Десь кволі мої марення
пускають в очі дим,
вже розум затуманений
тим спогадом п'яним.
Блукають мляво роздуми...
Страшний лабіринт...
Скінчилась п'єса прозою,
актор зі сцени зник...
Із шовку ніч ця зіткана,
вугільні кольори
навколо скрізь розбризані
у мареві пітьми.
І тьмяним чорним відблиском
всміхається кіно.
Галопом змінних роликів
по рельсах мчать роки...
Сумний і зачарований
відбиток на вікні.
О швидко як міняється
калейдоскоп картин,
то хитро ти всміхаєшся,
то робишся сумним.
Все нові й нові відстані
вже розділяють нас,
ти ще стояв на пристані,
як вже відплив наш час...
Лиш кадри із минулого
десь оживуть колись,
і мрії із майбутнього,
що так і не збулись...

Влада Волошина

До уваги студентів! Була загублена залікова книжка студентки II курсу спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» **Діденко Світлани Володимирівни**. Якщо хтось випадково знайшов загублену річ, просимо повернути. Звертатися зі знахідкою можна у відділ зв'язків з громадськістю.

Допоможіть знайти сестричку!

Аліна Міхнюк з Дніпропетровська шукає зведену сестру Катю. Прізвище Маловик або Перевозник. Катя, можливо, вчиться у нашому університеті. Якщо ви знайомі з цією дівчинкою або знаєте її координати, будемо вдячні за будь-які відомості. Додаткова інформація: Катя Маловик або Перевозник може навчатися на четвертому або п'ятому курсі. Її мама родом з Острозького району. Раніше дівчина жила у Дніпропетровську.

ГУРТ «ОСТАННЯ ХВИЛИНА»: «МИ ЗНАЄМО, ЧОГО ХОЧЕМО ВІД МУЗИКИ, І ЯК ЗВУЧАТЬ ГІТАРИ У НАШИХ РУКАХ»

Два з половиною роки тому про гурт «Остання хвилина» знали лише в межах Національного університету «Острозька академія». Сьогодні вони увійшли в десятку найкращих гуртів Рівненщини за підсумками конкурсу «Золотий трек».

Конкурс «Золотий трек» проводився з ініціативи радіо «Трек» з 15 серпня 2008 року до 15 лютого 2009 року. За підсумками голосування радіослухачів було обрано 10 найкращих гуртів, учасників конкурсу. З результатом у 387 голосів у фінальному турі серед переможців опинився молодий гурт «Остання хвилина» з піснею «Ангели не тільки в небесах».

Гурт заснували студенти Острозької академії Павло Горечко (во-

нані у стилі балад. Хоча гурт не зовсім підтримує такий формат, його учасники кажуть, що рок доволі часто блокується українськими радіостанціями. Тому поки що орієнтуються на більш популярний формат.

Проте планах на майбутнє «Останньої хвилини» випуск ще одного альбому, який нестиме концепцію їх стилю в музиці. Енергії та творчого нахнення, а також музичного матеріалу для нового альбому в учасників гурту достатньо. Єдина проблема – спонсори, адже апаратуру, запис на студіях навряд чи можна оплатити за стипендію в 500 грн. «Знайти спонсора та продюсера було б для нас дуже важливим кроком у розвитку гурту, бо потенціалу досить, бажання пра-

кал, клавіші, гітара), Олександр Пустановіт (бек-вокал, бас-гітара), Олександр Стемковський (гітара), Максим Кобелев (ударні). Музика хлопців не знає аналогів в Україні. Учасники гурту вирішили відродити стиль класичного року 1980-90-х років. «Ми вважаємо цей стиль найбільш професійною течією рок-музики, адже він об'єднує багато технічних елементів», – саме так мотивував вибір музичного напрямку соліст групи Павло Горечко.

Участь у конкурсі від радіо «Трек» хлопці вважають значним досягненням. Адже пісні переможців будуть розповсюджені по всіх радіостанціях України. А на місцевому рівні про них і так уже знають. До речі, «Ангели не тільки в небесах» не перша пісня, яку можна було почути в ефірі українських радіостанцій у виконанні «Останньої хвилини». Інша робота, що звучала в ефірі, пісня «Побачимось вночі». Обидва музичні твори вико-

нювати теж є, а матеріальна підтримка не завадила б», – прокоментував ситуацію гітарист Олександр Стемковський.

Слухачам «Остання хвилина» подобається, про що свідчать результати голосування, та й реакція на гурт на різноманітних фестивалях, учасниками яких молода команда є поряд з такими виконавцями, як Юрко Поліщук, гурти «Гринджоли» і «Танок на майдані Конго». Минулого року хлопці виграли фестиваль «Червона Рута» у Рівному.

Як переможці конкурсу «Золотий трек» хлопці взяли участь у фінальному концерті на честь закінчення конкурсу поряд з такими гуртами, як «OT VINTA», «Теплий дощ», «Вомбад», виконавцем Сашком Невже.

Проте за словами учасників гурту «Остання хвилина», їх цікавить не гонитва за популярністю: «Ми хочемо і надалі радувати прихильників своєю музикою». А їх у них чимало.

Вікторія Скуба

«ЛІТЕРАТУРНЕ» СПІЛКУВАННЯ В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ

Кінець січня – початок лютого ознаменувався в Острозькій академії зустрічами з різноманітними представниками української літератури.

Розпочав цю «літературну комунікацію» письменник, виконавчий директор Ліги українських меценатів Михайло Слабошпицький, який презентував в університеті власні книги. Особливо вагомими у літературному доробку письменника є історичні романи. Тому частина спілкування зі студентами була присвячена цікавим фактам із життя українських митців, які жили за кордоном: Тодося Осьмачки, Марії Бакширцевої.

Розмова під час зустрічі стосувалася конкурсу української мови ім. Петра Яцика, меценатом якого виступає Ліга, та в якому беруть участь і студенти Острозької академії. «Ми з вашим ректором Ігорем Пасичником вже обговорювали можливість створення якогось конкурсу на основі Острозької академії, і я думаю, що це реальна можливість, яку справді варто втілювати в життя. Я готовий співпрацювати з острозькими студентами», – з такими словами звернувся Михайло Слабошпицький до студентів під час зустрічі.

Також письменник заігував усіх охочих взяти участь у конкурсі історичної прози «Ярослав вал», пообіцяв ще раз відвідати академію у травні та, можливо, провести майстер-класи.

Продовжив спілкування зі студентами на літературну тему письменник Роман Лубківський, який прочитав для них лекцію на тему: «Українсько-білоруські літературні взаємини: вчора і сьогодні». За словами Лубківського, саме білоруська нація, культура, письменство має особливі точки дотику до української культури. Ще починаючи з Середньовіччя, ми маємо письменників, творчість яких є яскравим вираженням причетності як до білоруської, так і до української культури та ментальності. Гість розповів цікаві факти про відомих білоруських літераторів, що дозволили більше дізнатися про неприховану політичними баталіями культуру цієї країни, відчуті ментальну спорідненість з білорусами, відкрити для себе можливі шляхи для співпраці надалі.

Найбільш екстраординарно виявилася зустріч студентів з письменниками, видавцями та публіцистами братами Віталієм та Дмитром Капрановими, які розповіли про українську книгу з погляду своєї національної філософії та провели кілька «Містичних експериментів».

Письменники презентували студентам університету свої книги «Кобзар 2000», енциклопедію любовної магії «Приворотне зілля», збірку публіцистичних статей «Закон братів Капранових», хулігансько-філософський роман «Розмір має значення», а також «Нові роздуми до Кобзаря 2000». На презентації брати зачитували фрагменти своїх творів, які насичені фольклорними елементами та містикою, поставили експеримент, імітувавши колишній обряд топіння відьом.

Під час зустрічі Віталій та Дмитро закликали студентів до творчості. Особливу увагу видавці зацікавили на сайті «Гоголівська академія», на якому будь-хто має можливість розмішувати свої твори та рецензувати доробки інших. Наразі його дописувачами є близько 900 авторів. Тому це хороша можливість для студентів спеціальності «Українська філологія» та «Літературна творчість» заявити про себе. Тож не баріться! Та й взагалі відкривайте для себе глибокий світ української сучасної літератури, не обмежуйте себе вузькими рамками. Та й після таких зустрічей робити цього вам точно не захочеться.

Матеріали з сайту

<p>Засновник: ректорат Національного університету «Острозька академія» Братство спудеїв</p> <p>Газету зареєстровано 1.09.1997</p>	<p>Вул. Семінарська, 2 м. Острог, Рівненська обл., тел.: 2-34-96</p> <p>свідоцтво про реєстрацію: серія РВ № 197</p>	<p>Редактор газети Вікторія Скуба</p> <p>Наклад 500 примірників</p>	<p>Верстка газети Сергій Петрушкевич</p> <p>Фотограф Ярослав Мізерний</p>
--	--	---	---